

Дѣдо Петъръ.

Една вечеръ късно каруцата на дѣдо Петъръ бързо премина по прашната главна улица на село Добрево и отмина къмъ края на селото. Въ нея бѣха дѣдо Петъръ и единствения му синъ Никола.

Когато каруцата мина край кръчмата всрѣдъ селото, кждето бѣха събрани доста селяни, заедно съ кмета, дѣдо Петъръ шибна конетѣ да вървятъ по-бързо и извърна главата си на друга страна. — Той я свършилъ, кмете, свършилъ я, — обърна се къмъ кмета стариятъ епитропъ дѣдо Мирко.

— Ехъ, да прави каквото ще. За главата му е. Колко му думамъ, колко го увещавахъ : „Дѣдо Петре, лошо правишъ, ще теглишъ много, като приписвашъ имота на сина си. И безъ това всичко е негово, когато му дойде времето. Докато си живъ, нека имота да си е твой“. Но не ме послуша, и туй то ! Сега е ходилъ въ града и е извършилъ тази глупостъ. Синъ му е хитъръ, ще го изиграе. Кой знае, какво има да страда този старецъ.

Наистина, дѣдо Петъръ бѣше ходилъ за това въ града. Следъ като умрѣ бабичката му преди три години, синъ му Никола постоянно почна да го моли да му припише всичкия имотъ.

— Но, синко, като умра, всичко е твое ! — отвърщаше наивниятъ старецъ.

— Знамъ, тате, това. Но сигуренъ ли съмъ ? Всичко става, Ей на, дѣдо Иванъ Кунката не се ли ожени на старини и разпиля децата си, като приписа всичко на втората си жена. Ами Колю Мицковъ не се ли пропи на старини и отъ двеста декара имотъ му останаха само трънацитѣ на Мирчовъ-долъ ? Не искамъ азъ така. Припиши ми ти всичко, та да знамъ, че вече е мое, и да работя съ желание. А ти за какво се грижишъ ? ще си живѣешъ спокойно при насъ, отъ нищо нужда не ще имашъ.

И тия сцени се повтаряха всѣки день, докато най-сетне дѣдо Петъръ склони.

Първата година мина добре. Дѣдо Петъръ бѣше доволенъ и гордо гледаше на кмета и другитѣ, които му натякваха.

— Е, кмете, нали ти думамъ, че Никола е добъръ синъ ?

— Чакай, дѣдо Петре, много бързашъ. Но нека си остане винаги такъвъ, нищо по-хубаво отъ това.

Кжщата имъ бѣше стара, останала отъ турско време. Въ сжщия дворъ Никола издигна нова кжща. Въ старата кжща бѣше израсълъ дѣдо Петъръ, въ нея прекара цѣлия си животъ, затова не искаше да се събори, и остана да живѣе самъ въ нея.